

Tot i això no se el motiu pel qual et faré arribar aquesta carta...

Pot ser perquè la Neus em va venir a veure abans d'ahir i abans de marxar i acomiadar-se de mi m'ho va dir.

Si, pot ser és per això, pot ser...

Diu que estàs molt malalta i que faria bé en venir-te a veure. Ho sento, però no vindré. Ja he tingut prou i ho saps. No, no vindré, ho sento, però no vull tornar a trepitjar la presó. No, no vull.

No tinc gaires bons records de tú, però alguna coseta em queda i no vull que acabi desapareixent ara. Em quedo amb l'última vegada que ens vàrem veure. Em quedo amb aquell petó que em vas fer ara ja fa cinc anys. Em quedo amb la mirada plena de ganes de viure i de lluitar per mi. Finalment no va poder ser i mai em vas venir a buscar, mai... Em quedo amb totes aquelles coses que anàvem a fer totes dues juntes. Vull tenir tots aquells records, no vull que es torni a espatllar. M'entens, oi?

Només volia dir-te que marxo de Girona, vaig a Barcelona a estudiar.

El Josep i la Clara estan tristos, però ara em toca volar a mi. A part, ja els hi he dit que vindré els caps de setmana.

La Neus m'ha dit que no depenc de ningú. A la fi sóc lliure. Lliure de la gent que m'ha volgut ajudar tots aquests anys... Lliure dels Assistents Socials, de tots els psicòlegs que m'han vist, de les famílies d'acollida que he tingut, lliure de tot.

I és que... Mama, avui faig 18 anys...

Estic contenta, però tinc por.

Només espero que la vida em tracti bé i que la gent em valori i vegi que sóc una dona lluitadora. Com diu la Clara, una dona en un cos de noia.

I quin remei, no?

No ha sigut fàcil, el camí ha estat llarg i molt dur.

Totes aquelles nits sense dormir, tant de xivarri a casa, amb gent que ni tan sols coneixia mig droga voltant per les habitacions, ampolles de whisky per tot arreu, aquella maleïda olor i jo... Jo allà en mig de tot allò...